

OPERA

MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

Pacsay Attila

ARTAB N

Tartalom

Alkotók és szereposztás	4
Cselekmény helyett - Szerzői és rendezői koncepció	5
A zeneszerzőről	6
Az <i>Artaban</i> zenéjéről	7
Henry van Dyke: <i>A negyedik keleti király</i> - Részlet	9
Almási-Tóth András és Ókovács Szilveszter: <i>Artaban</i> - Részletek a librettóból	14
Ady Endre: <i>Akik mindig elkésnek</i>	17
Kárpáti Péter: <i>Tótféri</i> - Részlet	18

Pacsay Attila

ARTABAN

Adventi belső misztikus utazás egy részben, magyar nyelven

Szövegíró **ALMÁSI-TÓTH ANDRÁS**

Koncepció, dalszövegek, rendezés **ÓKOVÁCS SZILVESZTER**

Konzultáns **ÉRDI TAMÁS**

Narrátor **RÁTÓTI ZOLTÁN**

Szoprán **LÉTAY KISS GABRIELLA / KRISZTA KINGA**

Bariton **KÓSA LŐRINC / FÜLEP MÁTÉ**

Basszus **DANI DÁVID / ZAJKÁS BOLDIZSÁR**

Közreműködik **KÁLLAI ERNŐ / HARSÁNYI ELINA** (hegedű),

CSONGÁR PÉTER (klarinét)

Felvételről közreműködik a **MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ ZENEKARA**

Karmester **DUBÓCZKY GERGELY**

Bemutató: 2023. december 9., Eiffel Műhelyház – Bánffy Miklós terem

Felhívjuk kedves nézőink figyelmét, hogy a szeánsz során szemüket be kell kötniük, illetve az előadást nyugágából követhetik végig. Bármilyen probléma esetén kezükkel jelezhetnek, kollégáink segítenek.

Cselekmény helyett

Szerzői és rendezői koncepció

Artaban története apokrif, nem kanonizált, tehát nem a Biblia részeként ismert szeglete a kereszténységnek. Az adventi gyökerű legenda a kereszténység bűvös, fontos szent számaival összefüggésben is eredeztethető: vannak hármások, hatosok, tizenkettesek, de vannak négyesek is. Gondolhatunk például a négy evangélistára, és bizony lehet, hogy nem három, hanem négy napkeleti bölcs, vagy ún. mágus indult el a kis Jézus születési helyét megkeresni és ott tiszteletét tenni. Ám ezt a negyedik bölcsöt kevésbé ismerjük. (Mindeközben ne feledjük azt az érdekességet, hogy egyes teológusok szerint nemhogy négy, de három király se volt, csupán egy.)

De térjünk vissza a mi történetünkhöz, hiszen függetlenül valóságalapjától, igen inspirálóan bizonyul! 2021 covidos adventjén hallottam Artabanról először egy görögkatolikus paptól a rádióban, és nem sokkal később fel is hívtam a Kossuth-díjas zeneszerzőt, Selmezi Györgyöt. Ő végül egyfelvonásos operát írt a téma egyik variánsából, amelyet a Magyar Állami Operaház 2025-ben mutat be. Én viszont a filmzenék és a relaxációs hangulat határán mozgó, ám művészi muzsikát szerettem volna: ezt a variánsot végül gyermekkori barátom, a neves zeneszerző, Pacsay Attila komponálta meg rekordidő alatt, a dramaturgia és a narráció pedig az OPERA művészeti igazgatója, az alkotóként is folyamatosan működő Almási-Tóth András tehetségét dicséri. Jómagam – mint 1985/86-ban, a Pacsay Attilával közös veszprémi Caranten együttes rövid élete során – a dalszövegekre vállalkoztam, és megpróbáltam ezt a „4D rádiójátékot” térben elhelyezni, „rendezni”.

A legenda alaptörténete szerint a negyedik bölcs is gazdag, keleti ember volt, tudós-e vagy király, nem lényeges. Ami viszont annál inkább, hogy Artaban pénzzé teszi mindenét, azon pedig gyöngysort vásárol, mondván, hogy a korabeli ázsiai út során azt könnyű lesz újra pénzre váltani. Majd elindul, hogy csatlakozzon három társához. Azonban útja során folyamatosan olyan esetekkel találkozik, amelyek az ő irgalmasságát, áldozatkészségét, jó szívét teszik próbára: megvert, kifosztott emberek, üldözöttek vagy nyomorúságban lévők, akik segítségre szorulnak. Artaban mindenkinek segít, mindenkire időt, energiát, sőt a gyöngyökből is egyet-egyet áldoz, így se a találkozási helyre, se Jézus születésére nem ér oda. Viszont 33 évvel később megérkezik a Golgotára, a keresztfára alá...

Vajon eltékozolta-e egész életét, és valóban lekéste-e a nagy lelki élményt, az Úrjézus születését és földi tartózkodását? Buddhistának tűnik, pedig épp azt magyarázza, hogy a kereszténységben sokkal korábbi ez az életmisszió-magyarázat: nem maga az út volt-e a lényeg, mely által Artaban élete sokkal többet ért, mintha a jászolnál lerakta volna gyöngysorát?

Amikor megfogant az ötlet, hogy létrehozzunk egy *Artaban*-szeánszot, két cél lebegett előttem. Egyrészt szerettem volna megismertetni e tanulságos és mély történetet minél többekkel, másrészt olyan előadást akartam létrehozni az advent időszakára, amely arra épít, hogy bár sötétség borítja már a délutánjainkat is, de csodálatosan várakozó, örömteli állapotba jutunk. Az *Artaban* című kamaraelőadás szándékaink szerint rugalmasan egészíti majd ki az adventi-karácsonyi-újévi-vízkereszt másfél hónapos ünnepkör elképesztő operái nagyüzemének előadásait (*A diótörő, Messiás, Bohémélet, Parázsfulválcska, A denevér*), és azokra az észlelésekre is épít, amelyeket legdominánsabb érzékszervünk, a szem általában háttérbe szorít. (Vigyázz rá, mint a szemed világra!)

Legyen ezen az egyórás szeánszon a főszerep látás helyett a hallásé, a másodlagos, szinte intuitív érzékelésé, a befelé figyelésé.

Ókovács Szilveszter

A zeneszerzőről

Pacsay Attila 1995-ben végzett a Budapesti Zeneakadémia zeneszerzés szakán Petrovics Emil tanítványaként. Szabadúszóként dolgozik, tíz nagyjátékfilm, számos rövidfilm, televíziós és színházi produkció zenéje fűződik a nevéhez. 2001 óta a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem vizuális kommunikáció szakának művésztanára. 2004-ben az Oscar-díjas *A légy* című animációs film rendezője, Rófusz Ferenc kérte fel legújabb produkciója zeneszerzőjének. 2006-ban az M. Tóth Géza által rendezett *Maestro* című film komponistájaként már saját munkái között is tudhat Oscar-díjra nevezett alkotást. Ezzel a filmmel több mint ötven nemzetközi fesztiváldíjat tudhattak magukénak az alkotók (KGB Stúdió). 2008-ban a szerbiai ANIMANIMA fesztiválon a Best Sound Design díjat kapta *Ergo* című filmért. 2009-ben a Kecskeméti Animációs Filmfesztivál (KAFF) Legjobb Zene díjával jutalmazta a zsűri, szintén az *Ergo* című filmért. Az utóbbi évek nagyobb nyilvánosságot kapott filmes projektjei közül a *Budapest Noir*, *A trezor*, *a Post Mortem* és a *Semmelweis* zenéjéért felelt. A Magyar Állami Operaház számára 2012-ben komponált először (*Csillagóra-fanfár*), majd 2018. január elsején nagyzenekari *Újévi nyitányával* indult az esztendő az OPERA számára. Az *Artaban* produkció muzsikáját rekordgyorsasággal komponálta meg.

Az *Artaban* zenéjéről

Az *Artaban* zenéjének egyik meghatározó elemét a dalok képezik, melyeket Ókovács Szilveszter szövegeire írtam. A másik fontos pillér a narráció kísérete, melyet talán leginkább egyfajta kísérleti zenei szövetnek nevezhetnénk. Az vezérelt feladatnak ebben a részében, hogy olyan „mesélő” hangzásokat hozzak létre, amilyeneket még sosem hallottunk, ezért izgalmasak, ám a fülnek mégis kellemesek.

A dalok írásakor kevésbé a klasszikus dalirodalomból, mint inkább a Kurt Weill-féle *Koldusopera* és a Leonard Bernstein-féle *West Side Story* dalainak esztétikájából, formavilágából indultam ki, melyek szintén a könnyedebb műfajok felé kacsingatnak, ugyanakkor klasszikus igénytel cizellált hangszerelésűek, és főként operaénekesek énekelik. A darab így sokkal inkább kamarazene, dalestet idéz meg, mint operát. De a rádiójáték mint műfaji asszociáció is felmerült az első megbeszéléseken, hiszen nemcsak zenei, hanem természeti hangokat is hallhatunk a történetmesélés során.

Bár a dalok kísérete előre felvett, az élőben megszólaló énekesek és a narrátor mellett élő hangszerek is megjelennek. Halk, atmoszférikus zene festi alá a narrációt, néha kiemelve azok kulcsmomentumait. Magától értetődőnek gondoltam, hogy a téma, a kor és a helyszínnek (Közel-Kelet) sajátosságai miatt néhány jellegzetes hangszert is használjak, de csak „fűszerként”. Ezért időnként felsejlik egy-egy duduk, santur vagy éppen ütőhangszer, mint a bendir és a dammam. Összhatását tekintve egy fülnek kellemes, léleknek felemelő és elgondolkodtató, reményeim szerint katartikus előadás jön létre.

Pacsay Attila

Henry van Dyke¹: *A negyedik keleti király*

Részlet

Mindenki hallott már a Háromkirályokról, a Napkeleti Bölcséről: Gáspárról, Menyhérről és Boldizsárról, akik felkeresték az újszülött Megváltót Betlehemben, hogy ajándékokat vigyenek neki, és hódoljanak előtte. Egy csillag vezette őket messze földről a betlehemi istállóhoz. Ezt a történetet mindenki ismeri. Azt viszont nagyon kevesen tudják, hogy amikor feltűnt a betlehemi csillag az égen, a távoli Kelet birodalmaiból nem három bölcs indult útnak, hanem négy. A negyedik, perzsa bölcsét Artabannak hívták, és mély-séges áhítattal és lelkesedéssel készülődött az útra; eladott mindent, amije csak volt, egész vagyonát és a háza árát is ajándékokra költötte: három különleges drágakövet vitt magával. Egy zafírt, amely úgy ragyogott, mint az éjszakai égbolt; egy rubint, amely mélyebben izzott, mint a naplemente; és egy gyöngyöt, amely tisztább volt a magas hegyek hófödte csúcsainál.

Ezzel a három ajándékkal indult útnak, hogy találkozzon a másik három bölccsel az előre megbeszélt helyen. Napokon keresztül utazott gyors lábú lován; az utolsó napon már vágatott, hogy időben érkezzen a találkozóhelyre. A szíve könnyű volt és vidám: éjjelente látta a csillagot az égen, és alig várta már, hogy saját szemével láthassa a Megváltót. Alig néhány mérföldnyire járt a céltól, amikor az út szélén egy alakot pillantott meg; egy férfi hevert a földön a tűző napsütésben. Artaban megállította a lovát, és habozott – otthagyná-e a férfit, aki bizonyosan úgyis halott volt már, vagy késlekedjen, és próbáljon meg segíteni neki? Végül sóhajtott egyet, és leszállt a lóról, hogy megvizsgálja a földön heverő embert. Még élt, bár alig lélegzett, és teste égett a láztól. Artaban árnyékos helyre vitte, meglazította a ruházatát, vizet hozott neki, hogy megitassa és megmosdassa, és a tarisznyájából orvosságot vett elő, hogy csillapítsa a lázát. Majd' egy napig ápolta a beteget, mire az jobban lett, és lábra tudott állni; akkor a lován bevitte a legközelebbi

¹ Henry Van Dyke, (1852., Pennsylvania, USA – 1933., Princeton, New Jersey), a 20. század első évtizedeiben népszerű amerikai novelláíró, költő és esszéista. Princetomban tanult, és 1877-ben végzett annak teológiai szemináriumán, és presbiteriánus lelkész lett. Korai műveit, *A negyedik keleti király* (1896) és *Az első karácsonyfa* (1897) először prédikációként olvasták fel New York-i gyülekezetében. Ezek hamar meghozták számára az elismerést. Más novelláiból több kötetre való megjelent. E gyűjtemények között található *Az uralkodó szenvedély* (1901), *A kék virág* (1902), *Az ismeretlen mennyiség* (1912), *A látomás völgye* (1919) és *Az aranykulcs* (1926). (<https://www.britannica.com/biography/Henry-Van-Dyke>)

faluba. Eladta a zafírt, hogy kifizesse a szállását, és pénzt adjon a fogadósnak, hogy gondoskodjon róla, amíg fel nem épül. Így már csak két ajándéka maradt a Megváltó számára. A férfi észrevette, hogy jótevője gondterhelt; megkérdezte, mi nyomja a szívét. Amikor Artaban elmondta neki, hogy minden bizonnal lekéste a találkozót a többi bölcs-csel, a beteg elmosolyodott. „Én tudom, hová kell menned” válaszolta, és útba igazította Betlehem felé.

Artaban sietett Betlehem felé, amilyen gyorsan csak tudott; szerette volna még időben beérni a többiekhez, hogy láthassa az újszülöttet. Amint a városba ért, bekopogtatott az első ház ajtaján; kérdésekkel halmozta el az asszonyt, aki ajtót nyitott neki. Jártak-e itt napkeleti bölcsök, merre mentek, hol találja a Megváltót. Az asszony, aki éppen a kisgyermekét ringatta a karján, készségesen válaszolt: „Igen, a három bölcs jött és ment, ajándékokat hagytak a názáreti Máriának és a kisednek; nem, a család már nincs a városban, előző éjjel eltűntek, azt rebesgetik, talán Egyiptom felé.” Artaban csalódottan töprengett, vajon mit kellene most tennie, hol kéne keresnie a Megváltót, amikor sikoltás hallatszott az utca felől, és rémült asszonyok csapata rohant el a ház előtt, karjukban a gyermekeikkel. „Meneküljete! Mentsétek a fiaitokat! Heródes katonái megölnék minden újszülöttet!” Artaban látta házigazdája arcán a rémületet, ahogy magához szorította a kisfiát; a katonák már dörömböltek is az ajtón, Heródes nevében. „Isten nevére kérlek, mentsd meg a gyermekemet!” – könyörgött az asszony, és Artaban az ajtóhoz ment. Az erszényéből elővette a vörös drágakövet, és átadta a parancsnoknak; az mohón kapott a kincsen, és továbbvonult a katonáival. Mit tettem? – gondolta Artaban. – Elpazaroltam a Megváltó ajándékát...

De ahogyan az asszonyra és a gyermekekre nézett, tudta, hogy nem volt hiába. „Isten áldjon meg azért, amit értünk tettél, és kísérsz az utadon.” Artaban pedig utazott tovább Egyiptom felé. Mire odaért, a Szent Családot már nem találta sehol; hosszú éveken keresztül bolyongott országról országra, őrizve az egyetlen megmaradt ajándékot, remélve, hogy egyszer megtalálja végre a Megváltót. Lassan haladt, jó szíve lépten-nyomon megállásra kényszerítette; betegeket ápolt, szegényeknek segített, megtett mindent, amit csak tudott – de a gyöngyöt gondosan őrizte, tartogatta a Názáreti Jézus számára. Harminchárom év telt el, és a világ távoli sarkába, ahol Artaban éppen tartózkodott, hírek érkeztek Júdea földjéről. Az öreg, megőszült bölcs évek óta először mosolygott, és azonnal útra kelt. Végre tudta, hol keresse a Megváltót. Amikor végül, hosszas és sietős út után, Jeruzsálem kapujához ért, hatalmas tömeget pillantott meg. „Mi történik itt?” – szólított meg valakit az úton. „Keresztre feszítik a Názáreti Jézust, a zsidók királyát” – válaszolta az, csodálkozva, hogy Artaban mit sem tud az egészről. Az öreg bölcs

megdöbbsent és megrémült; azonnal útnak indult a tömegben a Golgota felé, remélve, hogy az utolsó drágakövel még meg tudja váltani Jézus szabadságát és életét. Ahogy azonban próbált utat törni magának az emberek sűrűjében, kiáltozásra lett figyelmes; katonák vonszoltak egy fiatal lányt a város felé. „Ments meg!” – zokogott a lány. „Apám-mal érkeztem Perzsiából, de ő meghalt, és adósságban hagyott. Most el akarnak adni rabszolgának. Könyörgök, segíts rajtam!” Artaban a lányra nézett, azután fel a Golgotára; előhúzta az erszényéből a gyöngyöt, és egy pillanatig szomorúan nézte. „A Megváltónak őrizgettem” – mondta végül. „De úgy tűnik, méltatlan vagyok rá, hogy ajándékot adjak neki. Tessék, húgom. Váltsd meg velem a szabadságodat!”

A következő pillanatban elborult az ég, mennydörgött és villámlott, és megrázkódott a föld; sűrűn kezdett szakadni az eső, és mindenki menekült. Artaban, az ősz, öreg király, lerogyott az út szélén; a lány föléje hajolt, hogy felsegítse. A bölcs arca ragyogott; fel-felé nézett valakire, akit csak ő láthatott. „De mikor, Uram?” – rebegette alig hallhatóan. „Mikor etettelek? Mikor itattalak? Mikor ápoltalak? Harminchárom esztendőn át kerestelek, és sohasem láttam az arcodat...” És a vihar közepén egy alig hallható hang válaszolt neki – talán nem is hallotta más: „Bizony mondom néked, amit a szenvedőkért tettél, azt értem tetted. Ez volt a te ajándékod nekem.” Artaban pedig elmosolyodott, és lehunyta a szemét.²

Bistey Zsuzsa fordítása

² Koinónia, 22. évf., 12. szám, 2015. december.
https://www.epa.oszk.hu/02500/02501/00085/pdf/EPA02501.koinonia_2015_12_2994-2995.pdf

Almási-Tóth András és Ókovács Szilveszter: Artaban

Részletek a librettóból

Lekéstem őket. Körbevett a néma homok csendje. Sehol semmi morgás, sehol egy távoli emberalak.

Talán azt gondolták, magam is eltalálok oda, hiszen a csillag még fényes nappal is ragyogott. Hét persze, hogy nem vártak meg, gondoltam, megyek utánuk, beérem őket, az irány egyértelmű.

Nekiindultam, reménykedve, hogy mégis együtt járulunk az újszülött elé.

Nem így történt, lehet, nem azonos úton mentünk. Egyedül értem oda. Még azt is elképzeltem, hogy megelőztem őket, még azon is gondolkoztam, vajon illendő lesz-e magam benyitnom?

De mikor megláttam, hova vezetett a csillag, végképp elbizonytalanodtam. Lehet, hogy eltévedtem? Vagy az is lehet, hogy az egész tévedés, hiszen ez egy istálló. Sokféleképp elképzeltem, milyen lesz majd a hely, ahová vezet a fény, ahol ünnepelünk, ahol hódolhatunk, de ez soha nem jutott volna eszembe.

Nem vártam tovább rájuk, benyitottam, hiszen úgy gondoltam, félrevezettek a jelek, legalábbis engem, talán ők tényleg más irányba indultak el.

Odabent tehenek és birkák voltak, békésen majsolták a szalmát, rám se néztek. Biztosra vettem, hogy tévedés áldozata vagyok.

Ekkor egy szolgáló jött felém, kezében a frissen fejt tejjel. Nem tudtam, nem tart-e örültnek, ha megkérdezem, volt-e itt egy család kiseddel, és volt-e látogatójuk, három márgus.... De vettem a bátorságot, és megszólítottam, feltéve a kérdéseket, bármilyen képtelenségnek is hangozhattak neki. De csodák csodája, ő pontosan tudta, miről beszélek.

[...]

Hosszú kérdezősködés után találtam végre egy embert, aki tudott a menekülő családról. Azt mondta, Egyiptom felé vették az irányt, tőle kértek szamarat.

Indulnom kellett azonnal, hogy beérjem őket, mert útközben könnyebb, mint megérkezés után, hisz akárhol lehetnek abban az idegen országban.

A tengerpart felé indultam, a tengert követve a legegyszerűbb átjutni, gondoltam, ők is arra mehettek.

Hosszú napok teltek el, ha tudtam, éjjel is mentem, alig aludtam. Egy hajnalban aztán a napfelkelte tükröződni kezdett: megláttam a tengert.

Nem tudtam továbbmenni, lenyűgözött a végtelenség, a magam kicsisége az univerzumban. Csak álltam ott, mozdulatlanul.

4. A SZOLGÁLÓLÁNY

Őrzöm még a gyermek kacaját a párnán
Pihe-puha karját bárcsak újra látnám
Királyok térdeltek elébe
Áradt a fény csak feléje

Pedig az éj sötétjéből bújtak elő
Nem látta senki, honnan jó
Az asszony s a gyermek, az a kicsi Jézus
Pásztor és koldus állja körül
Mikor megszületik, és vele örül
A sötét ég is meg a nazarénus

Ő volt az apja, de úgy állt ott
Mint aki tartja a világot
S mind mi a földön megterem
Anyját csak úgy hívták: Mária
S úgy ragyogott a kisleány
Látott-e még olyat Betlehem?

Őrzöm még a gyermek kacaját a párnán...

Áldom elfutó talpuk nyomát
Ahogy messze futnak az éjen át
Kit ölelhettem a keblemen?
Királyok után katonák kardja
Kergette őket a sivatagba
De szemükben ott gyúlt a nagy kegyelem

7. A VÁNDOR

Arra is járt, igen,
Ismerjük őt sokan,
A mennyek országától beszél,
Meggyógyít betegeket,
Haldoklót és vakot.
Híre messze eljutott,
Hoztak elé kintől gyötrötteket,
Holdkóros megszállottakat,
Jöttem én is, fél lábam béna volt,
Köré gyűltünk több ezren,
Szépeket mondott nekünk,
A boldogságról beszélt,
Tán ezzel gyógyított.
Mi mindannyian
Mind boldogtalanok
Mind elesettek
Mind félholtak voltunk,
Boldogok, akiknek lelke tiszta,
Ezt mondta,
Boldogok, akik sírnak,
Ezt mondta,
Boldogok, a szelídek,
Ezt mondta,
Boldogok a szomjazók,
Ezt mondta
Boldogok az irgalmasok,
Ezt mondta,
Ők irgalmat nyernek,
Ővék a mennyország,
Sok mindent mondott,
Nem tudom idézni,
Világ világossága,
Föld sója vagytok,

Ilyeneket mondott,
Nekünk, nekünk, akik
Már halni vágytunk volna.
Béküljete meg ellenségeitekkel.
Szeressétek, akik ártani akarnak,
Aki megdob kővel, kenyérrrel dobd vissza,
Tartsd oda másik arcod,
Ha egyiket megütötték,
Ilyeneket mondott,
Nem hallottam még effélet,
Újra járni tudtam,
És nem éreztem
Boldogtalanok magam.
Látom rajtad, szomorú vagy,
Keresd meg, segíteni fog.
Keresd meg, ő segít.
Názáret felé indult,
Siess, talán eléred.
Indulj utána
Názáret felé.

Ady Endre: *Akik mindig elkésnek*

Mi mindig mindenről elkésünk,
Mi biztosan messziről jövünk,
Fáradt, szomorú a lépésünk.
Mi mindig mindenről elkésünk.

Meghalni se tudunk nyugodtan.
Amikor már megjön a Halál,
Lelkünk vörösen lángra lobban.
Meghalni se tudunk nyugodtan.

Mi mindig mindenről elkésünk,
Késő az álmunk, a sikerünk,
Révünk, nyugalomunk, ölelésünk.
Mi mindig mindenről elkésünk.

Kárpáti Péter: *Tótferi*

Misztériumjáték

Részlet

[...]

Babasírás.

DOKTER Hallja? Elkéstünk!

TÓTFERI Hát már megvagyok?

DOKTER Menjen be! Öltözzön át, még megfázik nekem, maga hülye csecsemő! Mit áll itt az eresz alatt, a bajuszán csepeg a hó!

TÓTFERI Hova megy, dokter? Ha végre sikerült magát ide ráncigálni, legelőbb szójlon be egy szót!

DOKTER Maga hová bújik maga?

TÓTFERI Csak koculjon be az ablakon.

DOKTER Hé, jóasszonka! Nyissa már ki!

Szempétör kinyitja az ablakot.

DOKTER Besikerült? Látom! Há! Há! Há! Szt nehéz szülés vótt?

SZEMPÉTÖR Nehéz? Ahogy vesszük. Belehalt az orvos. Há! Há! Há!

DOKTER Jó vicc, én volnék az orvos.

SZEMPÉTÖR Mehet haza egyenesen.

DOKTER Maga dokter?

SZEMPÉTÖR Nem, én a szülészasszon vagyok. Há! Há! Há!

DOKTER Mutassa a picit!

SZEMPÉTÖR Most pólyázom.

DOKTER Le van firisztve?

SZEMPÉTÖR Le van.

DOKTER Őlég picurka.

SZEMPÉTÖR Hát milyen. Törékenke, mint az édessanyu.

DOKTER Csókolom a kezeit!

SZEMPÉTÖR Még jó. Még szerencse, hogy nem az aptyára ütött ez a kisasszonka.

DOKTER Hát boldogságot.

SZEMPÉTÖR Isten magával.

DOKTER Megyek.

SZEMPÉTÖR Tutuja-bubája.

Becsukja az ablakot.

DOKTER kopog. Hé, jóember!

SZEMPÉTÖR Mit kocog folyton, maga marha dokter?

DOKTER *Kislány?*

SZEMPÉTÖR Egy prücsök.

DOKTER Hogy hívják?

SZEMPÉTÖR Prucc. Bari bari bucc! Julika.

DOKTER *Julika?*

SZEMPÉTÖR Na, eridjen! Inkább gyött vónna rendessen, az istenfáját!

[...]

Felelős kiadó: **DR. ÓKOVÁCS SZILVESZTER**, a Magyar Állami Operaház főigazgatója

A műsorfűzetet szerkesztette: **MÁTRAI DIÁNA ESZTER**

Fotó: **BERECZ VALTER, NAGY ATTILA**

Képszerkesztő: **IVÁNYI JOZEFA**

Frissített kiadás: 2024

STRATÉGIAI PARTNEREK
STRATEGIC PARTNERS

ARANY FOKOZATÚ TÁMOGATÓK
GOLD LEVEL SPONSORS

BOSCH

rexroth
A Bosch Company

DR. FEITH ZOLTÁN

